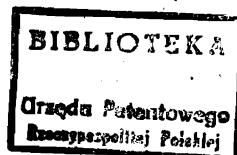

Opublikowano dnia 30 kwietnia 1954 r.

C14c 13/02

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ OPIS PATENTOWY

Nr 35868

Kl. 28 b, 28/20

Radomskie Zakłady Garbarskie*)
Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione
(Radom, Polska)

Sposób suszenia skóry technicznej

Udzielono patentu z mocą od dnia 9 czerwca 1952 r.

Skóry używane w przemyśle włókienniczym oraz do wyrobu pasów napędowych wymagają równomiernej i możliwie minimalnej rozciągliwości. Cechy te uzyskuje się przez odpowiednie i celowe suszenie półfabrykatów.

Dotychczasowe metody suszenia skór polegały na zawieszeniu półfabrykatu, przymocowanego uprzednio do drążka, i traktowaniu skóry powietrzem, ogrzewanym do określonej temperatury.

W wyniku takiego sposobu suszenia tkanka skórna zbiegała się, a powierzchnia skóry ulegała deformacji, co wyrażało się sfałdowaniem oraz skręceniem półfabrykatu, tworzącego tak zwane „falbanki”. Poza tym skóry musiały być przybijane jedną krawędzią do drążka gwoździami, co oczywiście powodowało stratę wydajności, ponieważ gotową skórę należało obciąć aż do otworków po gwoździach.

Dalszą trudnością suszenia skór dawnym sposobem było zdejmowanie wygładzonego uprzednio półfabrykatu ze stołu roboczego maszyny, w wyniku czego powstawały zagniecenia, zmarszczenia warstwy licowej, jak również częściowe fałdowanie i powrotne kurczenie się.

Sposób według wynalazku polega na tym, że skórę suszy się na podkładce, na której była ona uprzednio wygładzona i wyciągnięta, dzięki czemu unika się sfałdowania powierzchni, jak i jej zagniecen; poza tym wydajność powierzchniowa skóry gotowej jest znacznie większa, a ciągliwość mniejsza, co tłumaczy się tym, że półfabrykat ulega wysychaniu tylko ze strony licowej, gdy natomiast mizdra przylega trwale do podkładki w ciągu całego okresu wysychania skóry. Jest również rzeczą ważną, iż suszenie skóry przeprowadza się w stanie rozciągniętym, zachowanym do końca trwania procesu.

Sposób suszenia skór technicznych według wynalazku polega na tym, że wygarbowaną

*) Właściciel patentu oświadczył, że twórcą wynalazku jest Władysław Kończak.

i natłuszczoną skórę, zależnie od wilgotności i grubości skóry oraz konsystencji zawartego w niej tłuszczu, zanurza się na przeciąg 1—2 minut do ciepłej wody o temperaturze 40—45°C. Skóra w ciepłej wodzie staje się miękka i zdolna do przylegania do drewnianej płyty.

Ciepłą skórę układa się licem do góry na płycie drewnianej i wraz z nią umieszcza się na stołowej wygładzarce, która wygładza i wyciąga skórę. Skóry o małej zawartości tłuszczu w celu lepszego przylgnięcia do płyty należy przed położeniem na płytę lekko posmarować takim samym tłuszczem, jaki był użyty do poprzedniego natłuszczania obrabianej skóry.

Wygładzoną i wyciągniętą na płycie skórę poddaje się wysuszeniu w ciepłym i przewiewnym pomieszczeniu znaną metodą. Po wysuszeniu odrywa się skórę od płyty i poddaje dalszemu, znanemu już wykończeniu.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób suszenia skóry technicznej, znamieny tym, że natłuszczoną skórę zanurza się na krótko w ciepłej wodzie, wyciąga na płycie drewnianej w stanie ciepłym i wygładza maszynowo, po czym suszy się na tej płycie.

Radomskie Zakłady Garbarskie

Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione